

[Kim Behnke]

kilder. Derfor kan skatteministerens slå op i forhandlingerne og afstemningsresultaterne fra decemberdebatten om finansloven for 1994; dér er henvisningen.

Når skatteministeren så kan slå sig vældig op på at fortælle om, at i udvalgte lande som Norge, Sverige og Tyskland er afgiftsbelastningen for virksomhederne lige så stor som i Danmark, så er det, fordi skatteministeren altid kun fortæller om disse ting fragmentarisk frem for at tage de samlede skatter og afgifter, som dansk erhvervsliv er underlagt. Det er præcis det samme som i den debat, vi havde om benzinafgifterne i Danmark, og hvor man glemte, at vi i Danmark har en 180 pct.s registreringsafgift på biler. Det kan da godt være, at benzinafgifterne er lidt lavere, men hvad hjælper det, når man på grund af statsafgifterne ikke har råd til at købe en bil?

Og hvad hjælper det, at danske virksomheder i forhold til virksomhederne i nogle ganske få lande måske har lidt lavere energiomkostninger, hvis en lang række andre omkostninger for de samme virksomheder er markant større i forhold til virksomhederne i disse lande? Ja, så er den samlede konkurrenceeffekt således, at vi ikke kan klare os. Og derfor klæder det ikke skatteministeren for det første altid kun at udtage nogle lande, hvor han på forhånd ved at han er på sikker grund, og for det andet kun at fortælle den ene halvdel af sandheden. Man skal se på den samlede virkning for det danske erhvervsliv. For det danske erhvervsliv er de samlede belastninger fra skatteministerens side det afgørende.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg skal gøre det meget kort. Det er jo sådan, at vi ikke alle sammen kan få det sidste ord. (Munterhed). Og jeg skal heller ikke nødvendigvis absolut tilkæmpe mig det sidste ord, men blot sige, at når skatteministeren kan bruge så meget af sin tale alene på miljøbegrundelse for CO₂-afgiften, så er jeg meget imponeret, for det er der vist ikke andre der kan. Der er ikke den miljøvirkning i den, som skatteministeren i sit svar til mig lagde op til.

Og med hensyn til omkostningsbelastningen må det være noget, man skal se i en helhed. Dér er jeg selvfølgelig enig med hr. Kim Behnke i, at man ikke bare kan tage én ting ud.

Vi skal bare gøre os klart, at her er et område, hvor man i landene omkring os har lettet energibeskatningen ret væsentligt, ja ganske betydeligt, i de sidste to år, og hvor vi taler om 1 mia. kr., hvor måske halvdelen går til erhvervslivet og den anden halvdel til de almindelige forbrugere. Nej, i Sverige er det helt andre tal; dér har man lettet energiafgifterne med 3,7 mia. kr. Og i Norge er det 1,5 mia. kr. alene for erhvervslivet. Og sådan kunne man blive ved: I Holland har man lavet det helt om, og i Tyskland ser det også anderledes ud. Det er det, der har været pointen i hele sagen i dag; men vi kan som sagt nok diskutere denne del af det meget længe.

Man kan i hvert fald ud fra miljøbegrundelser spørge sig selv, hvorfor regeringen så kommer med et forslag om tilslutning – med stats tilskud – til kulkraftvarme. Vi skal jo i hvert fald have det til at hænge sammen, når vi taler miljø. Men tak for indlæggene!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 215:

Forslag til lov om ændring af lov om orlov. (Børnepasningsorlov inden for livsvigtige områder).

Af Per Stig Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 15/3 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

De seneste onsdage har Det Konservative

[Arbejdsministeren]

Folkeparti i spørgetiden søgt at bibringe den undrende offentlighed det indtryk, at det danske sygehuvæsen er ved at bryde sammen. Det er heldigvis ikke tilfældet. Når det skulle være så galt fat, er årsagen – stadig ifølge Det Konservative Folkeparti – at der er nogle enkelte ubesatte sygeplejerskestillinger, samtidig med at vi oplever, at der er stor søgning på orlovsordningerne.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg allerede har sagt her fra talerstolen mange gange: at det i dag er omkring ½ pct. af samtlige sygeplejersker, der er gået på orlov, og hvor det ikke har været muligt at genbesætte stillingerne med nye sygeplejersker. ½ pct. af den samlede sygeplejenormering som helhed har altså valgt at benytte sig af aftalemuligheden og den retmæssige mulighed for at tage forældreorlov.

De tal, vi kender fra orlovsordningerne i dag, giver ikke regeringen grundlag for at tro, at antallet af reelt ledige stillinger i sundhedssektoren vil øges væsentligt. Det er derfor et paraforslag, Tinget her er blevet præsenteret for.

Regeringen ønsker ikke at ændre en velfungerende orlovsordning. Vi synes, det er uacceptabelt i et retssamfund at udelukke og undtage enkelte grupper fra en ordning, der i øvrigt er åben for alle, og som der er meget der tyder på at dagens børnefamilier har taget til sig, fordi de faktisk gerne vil være mere sammen med deres børn. Og vi synes, at børnefamilierne – hvad enten forældrene er kassedamer, smedesvende eller sygeplejersker – skal have den mulighed.

Vi traf i december måned her i Folketinget nogle beslutninger, som netop havde til formål at imødekomme arbejdsgiversiden – både de offentlige arbejdsgivere og de private – ved, at man kunne aftale sig frem til et mere fleksibelt varsel for, hvornår den enkelte ville tage sin børnepasningsorlov. Det vil altså sige, at loven allerede i dag åbner mulighed for ved aftale med de berørte organisationer at fastsætte et varsel for den retmæssige børnepasningsorlov, der højst kan udgøre arbejdsgiverens opsigelsesvarsel og højst seks uger.

Jeg vil ikke afvise, at der kan være nogle strukturmæssige og planlægningsmæssige problemer på landets sygehuse, bl.a. problemer med at få integreret medarbejdergrupper, der ikke er sygeplejersker, i sygehuse.

Det er også baggrunden for, at regeringen har taget initiativ til at få foretaget en sammenhængende analyse for at få et overblik over, hvor stort plejebehovet er, og på hvilken måde det plejebehov, der er på landets sygehuse, skal dækkes.

Resultaterne af dette udvalgsarbejde bliver præsenteret, når de er færdige den 1. april, og på den baggrund vil regeringen tage stilling til, hvad der måtte vise sig at være behov for. Om der er behov for flere uddannelsespladser, må vi diskutere med de ansvarlige for uddannelserne, og om der er behov for, at flere af de nyuddannede social- og sundhedsassistenter skal ind på sygehuse, må vi også se på. Selv om det eksempelvis skulle vise sig, at der ikke er behov for flere elevuddannelser eller elevstillinger, så er det i hvert fald et klart billede for mig og for regeringen at se, at der i hvert fald er behov for at tage de nyuddannede social- og sundhedsassistenter ind i et omfang, som tidligere ikke har været muligt.

I bemærkningerne til lovforslaget prøver Det Konservative Folkeparti at male det billede, at situationen er sammenlignelig med en situation i 1987, hvor der vitterlig var grund til stor uro, fordi en meget vigtig faggruppe, nemlig sygeplejerskerne, faktisk stod foran en strejke, og dér greb Folketinget så ind. Men at sammenligne denne situation med den situation, vi er i nu, hvor der er en marginal påvirkning af det samlede sygehusbillede som følge af, at der er en halv procent af sygeplejerskerne, der går på orlov, må man ærlig talt sige er proportionsforvrængning!

Jeg synes også, jeg vil nævne det, der måske kan undre mig, og som har undret regeringen, og det er, at hvis det virkelig er sådan, at arbejdsgiversiden, altså Amtsrådsforeningen, føler det så dårligt, at den anden part, nemlig sygeplejerskerne, benytter sig af sin ret til børnepasningsorlov, så kan det undre én, at næsten halvdelen af de sygeplejersker, der er på orlov, dvs. lidt over 1.200, har fået orlov via en aftale med deres arbejdsgivere. Yderligere er der 600, der er på orlov via den gamle aktiveringsorlovsordning, som altså baserer sig på en aftale, knap 200, der har fået aftalt en uddannelsesorlov, og omkring 56, som er på sabbatorlov, som altså også er en aftalebaseret orlov. De seneste tal fortæller derimod, at 1.347 – for at være helt nøjagtig – benytter sig af den ret-

[Arbejdsministeren]

mæssige orlovsordning. Og 1.347 skal altså ses i forhold til det totale antal af sygeplejersker, som er på lidt mere end 49.000.

Hermed håber jeg sådan set at have taget luften ud af den proportionsforvrængning, som forslaget giver udtryk for, idet det som sagt viser sig, at kun en halv procent benytter sig af orlovsordningen.

Formanden:

Jeg vil gerne sige, at jeg er ikke meget for at åbne for en række af korte bemærkninger allerede efter ministerens indlæg; det er ikke sædvanen her i huset. En enkelt kan passere, hvis den har et klart opklarende formål.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Ministeren sagde mange ting; hun sagde to ting, som jeg vil tage frem. Hun sagde bl.a., at en halv procent er gået på orlov, hvor det ikke har været muligt at genbesætte stillingerne.

I den forbindelse vil jeg spørge ministeren, om procenter er særlig vigtige i denne sammenhæng, når det er sådan, at man faktisk så sent som i dag i Politiken kan læse, at Odense Sygehus har lukket for 25 pct. af sengene på den intensive afdeling, og at samme sygehus melder, at man må udskyde planerne om at påtage sig 14 ekstra hjerteoperationer om ugen. Her tæller procenterne åbenbart ikke så meget, må jeg sige til arbejdsministeren.

Herudover sagde arbejdsministeren, at intet tyder på, at antallet af reelt ledige stillinger vil øges. Der vil jeg sige, at vi i dag i Sundhedsudvalget har fået et svar fra arbejdsministeren, hvori arbejdsmarkedsrådene er blevet spurgt om deres syn på denne situation, og her svarer arbejdsmarkedsrådene rundt om i landet samstemmende, at der er et problem på grund af orlovsordningerne. Så jeg mener faktisk, at ministeren taler udenom.

Formanden:

Arbejdsministeren har ordet, og derefter vender jeg mig til ordførerrækken.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er klart, at det kan give et problem, hvis den halve procent er i bestemte operationsfelter; men hertil er svaret jo planlægning. Over-

ordnet planlægning fra landets sygehusvæseners side er nødvendig, og omrokering af personale, hvis der måtte være behov for det. Men hvis man hævder, at beslutninger fra Fyns Amtsråd udsættes på grund af dette spørgsmål, skyldes det simpelt hen, at man mangler bedre undskyldninger for at udsætte de beslutninger, man i øvrigt har truffet.

Til det andet vil jeg godt sige, at jeg jo selv har skrevet under på svaret, og at det er helt korrekt: I den afdækning af arbejdsmarkedet, som arbejdsmarkedsrådene er ansvarlige for, melder de, at der på nogle områder kan være tale om mangel på sygeplejersker og plejepersonale i det hele taget. Men når jeg så siger, at det ikke drejer sig om livstruende situationer som sådanne, hænger det jo sammen med, at der faktisk kommer mere end 1.000 nyuddannede medarbejdere her til foråret. Der kommer social- og sundhedsassistenter, der er færdige med deres uddannelse, og som helt givet kan klare nogle af opgaverne, og der kommer også omkring 700 nyuddannede sygeplejersker i løbet af foråret, det vil altså sige omkring 1.700 nye medarbejdere, som kan gå ind i nogle af de opgaver, som ikke kan løses, fordi der er nogle andre, der går på orlov.

Men lad os nu prøve at tage debatten en lille smule mere stilfærdigt og roligt. Hvorfor ikke vente med den diskussion, som er en helt naturlig ting på baggrund af den dagsorden, som Folketinget faktisk vedtog for mindre end en uge siden, nemlig om, at et bredt flertal i dette Folketing er optaget af, at patienter ikke skal lide under, at der er orlovsordninger, og at vi skal forsøge at finde modeller for, hvordan vi kan styre og planlægge, og hvordan vi kan sikre, at nye medarbejdergrupper kommer ind på landets sygehuse? Derfor har jeg meget svært ved at forstå, at vi i dag – mindre end en uge efter, at vi vedtog en ganske fornuftig dagsorden – skal diskutere på den måde, som fru Karen Højte Jensen lagde op til.

Ole Vagn Christensen (S):

Socialdemokratiet kan ikke tilslutte sig det lovforslag, vi her har til behandling. Forældreorloven er efter vores opfattelse – uanset hvilken faggruppe vi taler om – et konstruktivt middel til at fremme grundlæggende menneskelige værdier i vort samfund, hvor familiens og specielt børnenes tarv kommer i højsædet.

[Ole Vagn Christensen]

Samtidig med at forældreorloven skaber nogle positive muligheder for den enkelte familie, fremmer orlovsordningen jobdelingen på arbejdsmarkedet. At kombinere en positiv familiepøolitik med jobdeling på arbejdsmarkedet er særdeles nødvendigt i dagens Danmark, hvor der er to store problemer, nemlig arbejdsløsheden og stress-symptomerne, som også optræder hos stressede forældre. Det er jo en del af vores hverdagsbillede.

Det er naturligvis oplagt, at jobdelingsprincippet skal kobles til en bred og målrettet kvalitativ uddannelsespolitik, således at flaskehalsproblemer ikke opstår. Ugebrevet Mandag Morgen påpeger i en analyse af Danmarks udviklingsevne, at Danmark er et af de lande, der bruger flest penge på uddannelse, men at den danske uddannelsespolitik ikke er tilpasset de faktiske behov: Halvdelen af den danske arbejdsstyrke – omkring 1,4 millioner mennesker – mangler i dag en uddannelse, der kvalificerer dem til fremtidens krav på arbejdsmarkedet, og 700.000 af disse mennesker har aldrig fået en efteruddannelse. Dette kan være medvirkende til nogle af de problemer, som man kan se i dagens aviser i forbindelse med orlovsement. Og hvis vi ikke tager det problem alvorligt, finder vi ikke løsninger på den situation, som vores fremtidige arbejdsmarked kommer til at stå over for, nemlig at det drejer sig om at få gjort noget ved det uddannelsesmæssige.

Vi har helt klart den opfattelse – også ud fra analyserne af de problemer, der tegner sig – at den tidligere VK-regering ikke har taget dette alvorligt. Men det gør vi i Socialdemokratiet. Og lad mig straks understrege, at det, man kalder flaskehalsproblemet på sygeplejerskeområdet, ikke må føre til en lovændring, hvis konsekvens reelt vil være en diskrimination af visse faggrupper, hvor det så er børnene og deres forældre, der nu bliver ofre for 10 års fejlslagen uddannelsespolitik fra forskellige VK-regeringers side.

Vi ser i dag – og det er jo det alvorlige – høje arbejdsløshedstal inden for højtuddannede grupper. Men hvad er det, vi samtidig ser? Jo, samtidig ser vi, at der er mangel på læger og sygeplejersker. Så det flaskehalsproblem på sygeplejerskeområdet, som man prøver at gøre det til, må efter vores opfattelse – hvis det er noget, der skal kunne virke i fremtiden, og hvis det ikke er noget, der skal blive til et perma-

nent symptom på arbejdsmarkedet – bl.a. løses ved, at der også sker en opblødning af faggrænserne, så vi hurtigt kan komme i gang med at få lavet det nødvendige personale, der skal være på sygehusene også i fremtiden – og det vil sige, at det skal kombineres med en målrettet uddannelsespolitik for disse grupper.

Socialdemokratiet kan ikke tilslutte sig et forslag, hvis reelle konsekvens vil være, at ikke alle forældre får lige ret til forældreorlov. Vi finder et sådant forslag direkte diskriminerende.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Ole Vagn Christensen fremhævede, at det, man ønsker med orlovsordningen, når det drejer sig om børn, især var at fremme grundlæggende menneskelige værdier. Det må jeg sætte spørgsmålstegn ved, når jeg ser på de ordninger, der faktisk eksisterer.

Det, vi har, er nogle ordninger, hvorefter forældrene har ret til et halvt års børneorlov. Der er jo ikke tale om en generel mulighed for forældre med små børn til at vælge at passe deres børn selv noget af tiden. Der er jo ikke tale om fleksibilitet, der er ikke tale om deltidsarbejde, som kunne give familierne bedre mulighed for at tage sig af deres børn. Det, der er tale om, er, at man har fået ret til et halvt års orlov, hvilket har haft den biefekt, at bl.a. sygehusvæsenet er brudt sammen og der er stigende ventelisteproblemer, og som også har som biefekt – eller måske i virkeligheden som hovedeffekt – at man får reduceret antallet af ledige inden næste folketingsvalg.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Den sidste bemærkning omkring ledighedstallene var en politisk bemærkning, som kun tjener det formål at prøve på at sige, at de folk, der kommer ind i stedet for de folk, der går på orlov, ikke har nogen tilknytning til arbejdsmarkedet, og at de ikke har bedre af at have en tilknytning til arbejdsmarkedet, end de har af at stå uden for. Det kan godt være, at det er Venstres holdning.

Der blev også sagt noget om grundlæggende rettigheder, og dér vil jeg godt understrege, at det netop drejer sig om en forældreorlov. Jeg

[Ole Vagn Christensen]

så da også gerne, at der blev bedre forhold for børnefamilierne, at vi tog nogle flere skridt i den retning, således at det blev mere attraktivt at have børn i dette samfund; men når vi ikke kan gøre det generelt, så er der jo noget fornuftigt i, at vi giver nogle familier muligheden for at få disse rettigheder. Det synes jeg ikke man skal gøre til noget negativt.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes nok, at den socialdemokratiske ordfører skjøtter lidt hen over problemerne. Der blev holdt en lang tale, som kunne være ganske udmærket, men den gik jo helt uden om de centrale problemer, som vi har især inden for sundhedsområdet.

Forleden, da vi havde sygehusdebat her i Folketinget, kunne det oplyses, at der er 1.800 danske sygeplejersker, der har søgt orlov. Jeg må tone rent flag med det samme og sige, at jeg synes, at når vi laver love her i Folketinget, skal de selvfølgelig være ens for alle. Men jeg synes også, vi skal erkende over for hinanden – og det håber jeg også den socialdemokratiske ordfører vil gøre – at vi altså faktisk har et problem inden for sundhedssektoren, hvor man må lukke afdelinger på flere sygehuse.

Jeg synes, hr. Ole Vagn Christensen skulle bekræfte, at det er et problem, som vi ikke bare kan lukke øjnene for. Vi er nødt til at tage stilling til disse ting.

De Konservatives forslag er vi, som jeg senere skal meddele, ikke begejstret for i Fremskridtspartiet, for det vil være helt uoverskueligt, hvis vi begynder at lave en ny lov hver fjortende dag, når der er en ny kategori, der ikke kan få orlov. Jeg synes hellere, vi skulle lave loven om, så det blev sådan, at man i højere grad skulle meddele sin arbejdsgiver det en periode i forvejen, når man vil på orlov, således at det ikke kan ske så hurtigt, som det gør nu. Så tror jeg egentlig godt, at sygehusledelser og andre kunne finde ud af at tilrettelægge nogle ordninger, som passede bedre ind i det pågældende sygehus' system.

Men jeg synes faktisk, vi mangler et klart signal fra det store danske Socialdemokrati, om det ikke synes, at vi her taler om nogle problemer, som i hvert fald fru Jensen og hr. Sørensen synes er meget større, end hr. Ole Vagn Christensen gør det til.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Ole Vagn Christensens svar til mig undrede mig noget, må jeg sige, for hvad er det, der forhindrer en flertalsregering i at gøre noget for børnefamilierne? Hvis hr. Ole Vagn Christensen kan se, at der er et problem og der er behov for generel fleksibilitet og ikke kun i et halvt år, når man har børn, hvad er det så, der forhindrer regeringen i at gøre noget? Er det, fordi det tilfældigvis ikke står i listen over de ting, man blev enige om for halvandet år siden, da man dannede regering, og fordi man nu ikke kan blive enige om mere, eller hvad er årsagen til det?

Det ville Venstre da i hvert fald meget gerne medvirke til. Vi vil gerne medvirke til en orlovsordning, bare der er krav om genbesættelse af jobbene, så man ikke laver orlov dér, hvor der allerede i dag er arbejdskraftmangel, men vi vil endnu hellere medvirke til, at der generelt bliver større fleksibilitet, så familierne selv kan vælge, om de ønsker at tage sig af deres børn, og så det ikke er statsmagten, der på grund af det stive støttesystem afgør, hvem der skal passe børnene.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Hr. Ole Vagn Christensen havde en bemærkning om, at opløsning af de stive faggrænser i vores sygehussektor kunne afhjælpe dette problem. Det er jeg meget enig med den socialdemokratiske ordfører i, og jeg har derfor et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører: Hvad er så baggrunden for, at Socialdemokratiet ikke ønskede at stemme for vores dagsordensforslag her i sidste uge, hvor det netop var et af punkterne?

Jeg undrede mig såmænd også lidt over, at arbejdsministeren sagde, at ingen skulle lide under de nye orlovsordninger. Jamen socialdemokraterne ønskede jo ikke at stemme for dagsordenen, som også indeholdt en forsikring om, at orlovsordningerne ikke skulle forøge ventetiderne til sygehusbehandling.

Jeg forstår egentlig ikke, at det er den melodi, der lyder i dag, mens man ikke ville stemme for den dagsorden, som jeg fremsatte i sidste uge på vegne af Venstre, Fremskridtspartiet og De Konservative.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu synes jeg, fru Karen Højte Jensen skal tænke lidt på, hvad der skete for en uge siden. Da blev vi faktisk enige om den dagsorden, som blev fremsat her i Folketinget også af den socialdemokratisk ledede regering. Derfor mener jeg ikke, at der er nogen grund til at trække disse ting frem.

Jeg mener heller ikke, at der er blevet sagt, at der ikke er mulighed for, at man burde kigge på, om nogle af de nye faggrupper kunne aflaste noget af det problem, som man prøver på at skabe her – og som dog efter vores opfattelse ikke er så stort.

Efter det, der blev sagt fra fru Charlotte Antonsens side, skulle jeg jo næsten stå her og citere fra vores partiprogram – men det vil jeg ikke – hvad vi har af ideer til, hvordan vi kan hjælpe børnefamilierne, men selv om man har den grundlæggende holdning i sine partiprogrammer, er det vel ikke ensbetydende med, at det er dårligt, når der så sker nogle små skridt. Jeg indrømmer, at det er små skridt, der er sket her, men det er dog skridt i den rigtige retning. Det kan vi også se på alle dem, der har valgt at gøre brug af forældreorloven.

Og så sagde hr. Poul Nødgaard, at jeg skøjter hen over problemerne. Nej, hr. Poul Nødgaard, jeg mener, at du og dem, som du er ... Undskyld, jeg må ikke henvende mig direkte, vel, hr. formand?

Formanden:

Fuldstændig korrekt!

Ole Vagn Christensen (S):

Nej, det er det ... (Poul Nødgaard: Det er undskyldt). Tak!

Formanden:

Det skal hr. Poul Nødgaard være forsigtig med at sige.

Ole Vagn Christensen (S):

Ja, det får jeg at vide af formanden på et senere tidspunkt.

VK-regeringens uddannelsespolitik, som blev støttet af hr. Poul Nødgaards parti, Fremskridtspartiet – det må jeg sige – er netop skyld i, at vi har den store mangel inden for en lang

række områder, og jeg synes ikke, at man skal sige, at vi skøjter let hen over det, fordi vi vil prøve på ikke at diskriminere, men netop siger, at vi vil løse problemerne også i fremtiden.

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken.

Karen Højte Jensen (KF):

Dette forslag skal sikre, at der ikke opstår livstruende situationer inden for sygehussektor, sygetransport, brandvæsen og politi.

Den Konservative gruppe ønsker ikke at fratage beskæftigede inden for de nævnte områder orlovsretten. Det er vores ønske, at arbejdsgivere og arbejdstagere taler sig til rette, således at det derved sikres, at ingen borger i en livstruende situation lider skade. Hvis det alligevel i enkelte tilfælde viser sig, at man ikke kan blive enige, skal der være en nødbremse, som dette forslag netop er et udtryk for.

Lovforslaget dækker jo netop de grupper, som Folketinget senest i 1987 – også med Socialdemokratiets stemmer – mente ikke skulle kunne strejke.

Når dette lovforslag er blevet aktuelt, så er det jo foranlediget af reglerne om de nye orlovsordninger. De Konservative stemte imod disse. Vi ønskede – og vi ønsker fortsat – aftalte ordninger med krav om genbesættelse af stillingerne. Vi har noteret os, at der ikke – i hvert fald indtil dette øjeblik – har været flertal for dette, og derfor har vi fremsat forslaget.

I de sidste mange uger har medierne dagligt kunnet bringe historier om de mange problemer på sygehusene. Jeg har allerede flere gange rejst disse problemer over for både arbejdsministeren og sundhedsministeren, også i lyset af, at vi nærmer os en ferieperiode, men regeringen afviser – det har vi også oplevet i dag – med et skuldertræk: Der er ingen problemer; det er en så lille procentdel, at det ikke betyder noget for patienterne.

Det er overraskende, at regeringen tager så lidt hensyn til patienterne. Vi ved, at ventetiderne stiger. Jeg refererede for lidt siden, hvordan man må lukke afdelinger, og hvordan man ikke igangsætter de hjerteoperationer, som vi har så hårdt brug for; de udskydes. Jeg må sige, at her lader regeringen virkelig patienterne i stikken, og det er rystende.

[Karen Højte Jensen]

Jeg undrer mig alligevel over, at der ikke er så meget som en åbning fra regeringens side, netop også på baggrund af, at Amtsrådsforeningen og amterne, sygehusechefer og andre jo gang på gang har sagt: Her har vi et problem. Og det undrer mig, at end ikke Amtsrådsforeningen med arbejdsministerens partifælle i spidsen på et møde i går kunne overbevise regeringen om, at der er behov for ændringer. Hvad gør regeringen? Den tværer denne sag over på amterne; det må amterne finde ud af.

Jeg synes, det ville være flot, hvis ministeren sagde: Vi har begået en fejl, men vi vil gerne justere disse ordninger, vi vil gerne imødekomme amterne, således at vores sygehusektor kan fungere til glæde for patienterne. Det er aldrig dårligt at erkende, at nogle ordninger bør justeres, at man har taget fejl, og jeg synes, det ville være flot, hvis regeringen ville erkende det.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Når man hører fru Karen Højte Jensens indlæg på De Konservatives vegne, lyder det, som om de er de eneste, der vil sikre, at der ikke opstår livstruende situationer, men jeg mener netop, at de forhandlinger og drøftelser, der er mellem Amtsrådsforeningen og regeringen, gerne skulle føre til, at vi også sikrer, at vi ikke kommer i de situationer.

Og så vil jeg gerne sige, at jeg også undrer mig lidt over, hvorfor De Konservative stemte for den dagsorden med de fælles målsætninger, som jo netop sagde noget om de ting, som fru Karen Højte Jensen trak frem her at der skal gøres noget ved, nemlig ventetidsproblematikken også omkring hjerteoperationer og andre livsvigtige operationer.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg tror, alle partier i dette Folketing kerer sig om patienterne og gerne vil have, at patienterne behandles så hurtigt og så godt som overheadet muligt. Det var i hvert fald den holdning, der kom til udtryk i sidste uge, da vi vedtog en dagsorden, som faktisk trak nogle ret så principielle linjer op for, hvordan man skulle løse dette her, også set i lyset af, at vi har nogle orlovsordninger, som sygeplejerskerne ligesom andre forældre bruger, fordi de har fået muligheden for det. Derfor synes jeg egentlig,

det er lidt uanstændigt, at fru Karen Højte Jensen tegner det billede, at det kun er Det Konservative Folkeparti, der interesserer sig for patienterne.

Hvis den interesse nu – sådan helt teoretisk – var kommet til udtryk for tre år siden, kunne man have udvidet uddannelseskapaciteten dengang. Det kunne man jo have gjort, og så kunne der være kommet endnu flere veluddannede sygeplejersker på banen i dette forår; men det gjorde man ikke. Det gjorde man ikke, og det synes jeg er lidt forunderligt.

Derfor er den dér diskussion om, hvem der kerer sig mest om patienterne, en lille smule usmagelig; det har jeg faktisk indtryk af at alle partier i dette Folketing gør. Vi kan så have nogle forskellige prioriteringer, det kan være forskellige veje, vi gerne vil gå – og her vil Det Konservative Folkeparti altså gerne gå den vej, at man vil ødelægge en velfungerende ordning. Det siger vi nej til.

Det betyder ikke, at vi lader problemet ligge, men det betyder, at vi finder andre veje. Det gør vi, når vi har et beslutningsgrundlag, og det har vi efter det analysearbejde, som altså bliver færdigt i næste uge, altså den 1. april. Det er altså umiddelbart efter påske, at der bliver truffet beslutninger af denne regering, som netop lægger vægt på, at folk på landets sygehuse skal passes og plejes ordentligt, og de skal selvfølgelig passes og plejes af de faggrupper, som er bedst til det. Og det behøver ikke at være sygeplejersker, ikke alle sammen, det kan også være andre faggrupper; men den diskussion kommer vi tilbage til i næste måned.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Det er jo den samme sang, arbejdsministeren bliver ved med at synge. Det er sådan, må jeg sige til arbejdsministeren, at problemet er forstærket efter den 1. januar; det nytter ikke noget at sige noget andet. I orlovsordningerne, som vi havde planlagt dem, som man havde dem i vores tid, var der et krav om genbesættelse, og der var ingen historier i aviserne om, at sygehusafdelinger måtte lukke og hjertekirurgien ikke kunne komme i gang; det var der ikke.

Nu siger arbejdsministeren igen – og det sagde den socialdemokratiske ordfører også – at disse sygeplejestillinger kan besættes af an-

[Karen Højte Jensen]

dre. Jamen hvor er disse andre henne i øjeblikket? Der er jo ikke ret mange til rådighed – der er 200 social- og sundhedsassistenter, har jeg forstået.

Og så forstår jeg, at amterne – det sagde arbejdsministeren for lidt siden – faktisk bruger disse historier som en dårlig undskyldning. Det synes jeg er en meget grov antydning om amternes politik.

Både den socialdemokratiske ordfører og arbejdsministeren har endnu en gang henvist til dagsordenen fra sidste uge. Jeg er sikker på, at de begge kan bekræfte, at regeringen ikke kunne stemme for vores dagsorden, hvor vi havde det med orlovsordningerne med, og hvor vi havde et punkt om opblødning af de stive faggrænser. Det er rigtigt, at vi stemte for den dagsorden, som regeringen fremlagde sammen med SF; det gjorde vi, fordi to af dens tre punkter var ren afskrift af vores dagsorden og dens tredje punkt simpelt hen var en understregning af, at loven skulle holdes, så det havde vi ingen problemer med.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nu forstår jeg, at det, der for en halv time siden ikke var noget problem, fordi det kun var en lille del og det bare var noget, man skrev i aviserne, at der var venteliste problemer og at det hele var ved at bryde sammen – det, man forsøgte at nedtone ved hjælp af henvisninger til tal – er det, som ministeren nu siger at man vil fremsætte lovforslag, så vidt jeg hørte, eller i hvert fald fremsætte forslag om den 1. april. Man har altså en analysegruppe siddende, og man vil om en uge komme med et forslag, så man kan finde andre veje, som ministeren sagde. Jeg vil gerne høre, hvad det er, vi taler om. Er det et lovforslag, så vi kan få løst problemet med de voksende ventelister på hospitalerne, eller hvad taler ministeren om her?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I mit første indlæg afviste jeg ikke, at der var problemer, men jeg afviste, at der var problemer, som man kunne sammenligne med en strejkesituation fra 1987; det var det, jeg afviste. Jeg sagde, at der er problemer, men det er små problemer isoleret set i relation til orlovsordningen.

Det er jo netop derfor, at regeringen har nedsat et udvalg, som skal afdække plejehøvet: Hvor mange mennesker er det, der skal plejes? Hvordan skal de plejes? Og hvem er det, der skal pleje dem? Er det plejere? Er det social- og sundhedsassistenter? Eller er det sygeplejersker? Det er dog fornuftige ting at få frem som beslutningsgrundlag, et beslutningsgrundlag, som kan føre til, at der skal være flere uddannelsespladser, som kan føre til flere medarbejdere. Vi skal have blødt op på de stive faggrænser, som nogle har talt om, det er jeg enig i, og der kan måske være andre veje.

Jeg har ikke her givet udtryk for, at vi kommer tilbage i næste måned og ændrer loven, men for, at vi får et beslutningsgrundlag, et beslutningsgrundlag for at nå det, som dette Folketing med 8 partier i sidste uge signalerede er den vej, vi gerne vil have sundhedsvæsenet udvikler sig ad. Det ville dog være ejendommeligt at stå her den 23. marts vel vidende, at der kommer et ordentligt grundlag, som belyser kapacitet, omfang osv., og kaste sig ud i en diskussion om, hvordan man skal løse det. Det synes jeg faktisk ville være ret usædvanligt, og det ville ikke være rimeligt.

Det ville ikke være rimeligt over for landets patienter, som har en forventning om – tror jeg – at Folketinget tager sig sammen og løser de problemer, der måtte være – og som jo er problemer, som hænger sammen med 10 års fejlet uddannelsespolitik. Man kunne have uddannet nogle flere sygeplejersker, og man kunne have uddannet nogle flere social- og sundhedsassistenter, og det er det ansvar, regeringen gerne vil tage på sig, og det vil vi gerne gøre sammen med så mange partier som overhovedet muligt.

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen har ordet for en kort bemærkning. Og så må jeg føje til, at jeg ser frem til, at vi snart kan fortsætte i ordfører-rækken. Vi har haft to ordførere på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har bare én bemærkning til fru Karen Højte Jensen, og det er, at jeg er glad for hen-

[Ole Vagn Christensen]

des ærlighed. Hun bruger Tingets tid en gang til; selv om det er vedtaget, hvordan forholdene nu skal gribes an omkring sygehusene, så fortsætter man den samme diskussion, som man havde for en uge siden. Fru Karen Højte Jensen har lige bekræftet herfra, at det, man var uenige om, var orlovsspørgsmålet; alligevel vedtog vi i fællesskab en dagsorden.

Og den dagsorden gav jo også svaret på det andet, som fru Karen Højte Jensen fremførte, nemlig at regeringen skulle bruge amterne som undskyldning. Nej, det gør man ikke, man bruger dem som samarbejdspartnere.

Med hensyn til de forstærkede problemer, som vi har kunnet se – også de ting, som er kommet frem i aviserne omkring sygehusenes situation – er det rigtigt, som det er blevet sagt her og også er blevet fremført af mig, at der har været ført en mangelfuld uddannelsespolitik fra den tidligere regering. Vi har også et andet problem, og det er selvfølgelig, at man heller ikke har sørget for, at der var økonomi bag; det er også det, der nu viser sig med forstærket kraft.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Dette udvikler sig til en meget besynderlig debat. Fra Venstres og De Konservatives side påstår man, at orlovsordningerne, specielt forældreorlovsordningen, som vi alle ved er blevet overordentlig populær, er dét, der nu skaber livstruende situationer på vores hospitaler.

Alle i dette Ting ved, at det, der er det egentlige problem, er en fagkamp, som har stået på i årevis. Og det, vi først og fremmest har kunnet illustrere, og som vi illustrerede i sidste uge, var afmagten hos politikerne – amtspolitikere og sågar også folketingspolitikere – over for at løse den strid, der har været imellem sygeplejerskerne, som ikke ønsker at give plads til andre, og Amtsrådsforeningen og andre, som ikke ønsker at lave de nødvendige uddannelsespladser.

Men fra V's og K's side kaster man sig nu over en populær orlovsordning, for det er jo godt at prøve på at skyde hul i den, så man fundamentalt kan genere regeringen. Men jeg kan love for, at man også generer befolkningen.

Derfor synes jeg, det er en underlødige debat.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg synes, det er temmelig vigtigt at finde ud af, hvordan problemet er opstået.

Orlovsordningerne blev indført for nogle år siden, men dengang var det med genbesættelse og efter aftale. Det, der har skabt problemet, er jo, at regeringen har fjernet genbesættelseskravet. Det var et krav, som LO og f.eks. Det Konservative Folkeparti var ganske enige om, fordi det sikrede, at flere mennesker kom i beskæftigelse. Disse grupper, som har meget lille arbejdsløshed, har altså ikke med genbesættelseskravet kunnet få mere orlov, end der var genbesættelses- eller aftalemuligheder for.

Når ministeren siger, at det kun er 0,5 pct., så svarer det jo ikke til oplysningerne i Jyllands-Posten den 15. marts, hvorefter det forventes at dreje sig om 3.000-4.000 mennesker, hvilket er 8-10 pct. af sygeplejerskerne, og så opstår problemet.

Jeg synes ikke, at man skal tage det så let, som regeringen gør ved at sige: Det kan vi se på; der er en analysegruppe, og engang ad åre finder vi ud af det. Vi kan i dag i Politiken læse, at orlovsordningerne tømmer sygesenge, og patienter sendes hjem. Der er lukket for 25 pct. af sengene på intensivafdelingen i Odense. Vi kan læse i Jyllands-Posten, at personalet på neurologisk afdeling er indstillet på at gå i strejke pr. 1. maj, hvis der ikke inden den tid er fundet en løsning, og man frygter, at afdelingen vil bryde sammen, når de mange orlovsansøgninger begynder at træde i kraft.

Det er altså for let at sige, at det er et lille problem. Det er et ganske alvorligt og konkret problem for disse mennesker, og det er jo skabt ved, at man har fjernet genbesættelseskravet. Så får man et problem, så laver man analyse, og så vil man lave en lovændring, når man har fået analysen.

Det er meget vigtigt, at denne lovændring træder i kraft inden sommerferien, for vi er jo alle interesseret i, at der ikke sker ulykker. Og dét, der er vores forslags ærinde, er altså at lave en nødbremse, så der ikke sker ulykker som følge af Folketingets lovgivning, hvor man lavede om på orlovsreglerne. Problemet er der nu.

Når vi er samlet om det i en strejkesituation, er det jo, fordi Folketinget tidligere har sagt, at hvor det gælder livsvigtige områder, har Fol-

[Per Stig Møller]

ketinget ansvaret for, at der ikke sker ulykker for mennesker. Derfor nævner vi også andre grupper, som ikke har været inddraget i debatten, fordi man kun taler om den gruppe, hvor der er færrest ledige. Derfor nævner vi politiet, brandvæsenet og sygetransporten, men vores håb er naturligvis, at man kan klare sig, uden at det rammer dem.

Det er regeringens og Folketingets forpligtelse at sikre, at der ikke sker ulykker til sommer, sådan som vi nu alle sammen har fået at vide at der vil ske. Derfor dette forslag.

Charlotte Antonsen (V):

Det er en ejendommelighed ved det lovforslag, vi behandler nu, at emnet ikke bliver taget op af regeringen, men bliver taget op af et oppositionsparti, for som ministeren allerede har sagt i dag, kan ministeren godt se, at der er et problem.

Og så hører vi, at hr. Jørgen Estrup er sur over, at oppositionen tillader sig at sige til regeringen, at vi kan se, der er et problem. Det er jo ikke kun oppositionen, der kan se et problem. Det er jo et problem, vi har kunnet læse om i aviserne dagligt den sidste måneds tid, hvordan der er stigende problemer med at ansætte sygeplejersker, og hvordan afdelinger bliver lukket på sygehuse. Selv ministerens egen avis, Det Fri Aktuelt, har i dag store artikler om, at der er et problem, og Amdsrådsforeningen beder regeringen om at løse problemet. Så dét, der er det mest interessante ved dette lovforslag, er faktisk, at det er oppositionen, der her forsøger at hjælpe regeringen med at løse et problem, som alle kan se eksisterer.

Nu har vi talt meget om problemer på sygehusene i dag. Der er et meget mere generelt problem for mig at se i, at orlovsordningerne er løbet løbsk. Det er jo dét, der er tale om. Der er jo tale om, at orlovsordningerne er blevet meget mere omfattende, end man selv fra regeringens side havde forventet. Man havde forventet omkring 20.000; men i øjeblikket siger økonomiministeren, at hun forventer, at 30.000 på helårsbasis vil gå på orlov. Arbejdsministeren har til aviserne sagt, at hun forventer, at 50.000-60.000 vil gå på orlov. Under alle omstændigheder er der meget, der tyder på, at orlovsordningerne er løbet løbsk.

Problemet er ikke kun, at patienterne bliver generet og der kommer længere ventelister på

sygehusene. Det, der for mig at se er det væsentligste, er, at vi står i en situation med et gryende opsving ikke alene her i landet, men i hele Europa, og at vi i virkeligheden er ved at undergrave dette gryende opsving ved de flaskehalsproblemer, der er den helt naturlige konsekvens af orlovsordningerne, når der ikke er nogen begrænsninger af, hvor mange der kan tage orlov. Nationalbanken, Europa-Kommissionen, Dansk Industri og Dansk Arbejdsgiverforening har påpeget dette problem. Alle disse organisationer og altså ikke kun oppositionen her i huset fortæller regeringen, at vi nu skal passe på, at flaskehalse ikke kan være med til at stoppe det opsving, der forhåbentlig er i gang her i landet, ved at føre til uhenigtsmæssigt store lønstigninger på et tidspunkt, hvor vi fortsat har en alt for stor arbejdsløshed.

Nu kan jeg forstå, at ministeren alligevel ikke vil fremsætte *et forslag* 1. april, men forventer, at der kommer *en rapport* 1. april, og derfor vil jeg sige, at fra Venstres side vil vi blive ved med at presse på. Vi mener, at det er et meget stort problem, og vi kan ikke være bekendt over for de arbejdsløse, at vi ved hjælp af nogle orlovsordninger, som er løbet løbsk, bidrager til at sætte gang i lønstigningerne og i inflationen og dermed forringer muligheden for at skabe flere reelle arbejdspladser på det private arbejdsmarked. Så vi vil blive ved med at stille spørgsmål, indtil regeringen spiller ud med et eller andet, der kan løse dette problem, for vi er faktisk interesseret i, at der skabes rigtige arbejdspladser i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hvis fru Charlotte Antonsen opfattede mine bemærkninger før som surhed, har hun ikke forstået ret meget af, hverken hvad jeg sagde, eller hvad problemstillingen er. Det, som jeg prøvede at påpege og håbede kunne forstås af fru Charlotte Antonsen, var, at det var en underlødigt argumentation. Det er underlødigt at skubbe patienterne foran sig, når vi alle sammen ved, at det, det drejer sig om, er, at bl.a. Venstres mange amtsborgmestre ikke har levet op til deres forpligtelser og ikke har været i stand til at løse det fundamentale problem, der hedder at få sygehusene til at fungere. Den manglende kompetence synes jeg at fru Char-

[Jørgen Estrup]

lotte Antonsen skulle koncentrere sig om og bruge nogle af sine kræfter på i stedet for at ødelægge rimelig fornuftige orlovsordninger.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal prøve med så mild en røst og så sød en stemme, det er mig muligt, at gentage spørgsmålet, som hr. Jørgen Estrup ikke stillede, men som jeg så vil stille: Hvor mange amtsborgmestre er det egentlig, Venstre har? Når Venstre besidder hovedparten af amtsborgmestre i Danmark, hvordan kan det så gå til, at vi er bragt i denne situation, hvor Venstre herinde kæmper som en løve for, at den Venstrepolitik, der har slået fejl i amterne, kan blive lavet om? Det er da et sødt spørgsmål at stille.

Må jeg så gøre fru Charlotte Antonsen opmærksom på, at da denne regering trådte til, var der 1.407 ubesatte sygeplejerskestillinger her i landet, som ikke kunne besættes, fordi der ikke var uddannede til det. Jeg forsværer ikke regeringen, for det skal den nok selv kunne finde ud af at gøre, men jeg har blandet mig så meget i spørgsmålet om sygeplejerskeuddannelseskapacitet igennem årene herinde, at jeg kan min lektie, og jeg vil godt bede fru Charlotte Antonsen om at gå hjem og læse på sin.

Det er ikke et problem, der er opstået på grund af orlov, men af helt andre årsager, og det skal jeg vende tilbage til i mit ordførerindlæg.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Jørgen Estrup mener, at det er underlødigt at tale om patienternes problem. Det mener vi ikke i Venstre; vi mener netop, at man skal fokusere på de mennesker, som har behov for en offentlig sektor, og at vi i en orlovsdiskussion da må se på, om det får nogle negative konsekvenser for de mennesker, der er afhængige af ydelserne fra den offentlige sektor.

Med hensyn til hvem der har skylden for, at der er mangel på arbejdskraft i sygehussektoren, var der altså ikke nogen Venstremænd, hverken Venstreamtsborgmestre eller Venstrefolketingsmedlemmer, der for 2 år siden havde forestillet sig, at vi skulle have en ny regering, uden at vi spurgte den danske befolkning først,

og jeg er sikker på, at hvis vi havde spurgt den danske befolkning først, havde vi ikke fået denne regering. Det, at man har lavet en generel ret til orlov, altså uden aftale mellem parterne, og at man ikke længere stiller krav om genbesættelse, forstærker problemet med, at der er mangel på sygeplejersker.

Fru Lilli Gyldenkilde nævnte et tal, som formentlig er fra Dansk Sygeplejeråd, men jeg har tidligere bemærket, at arbejdsministeren mener, at Dansk Sygeplejeråd overdriver, når det taler om, at der er mangel på arbejdskraft, men hidtil har Venstre i hvert fald været enig med arbejdsministeren i, at problemet har været og er stigende siden årsskiftet, hvor vi fik denne nye orlovsmulighed.

Problemet er, at man har lavet en ordning, som ingen amtsborgmester kunne forudse. Der er jo ingen, der havde forventet, at en ny regering mente, at vi i en tid med så stor arbejdsløshed havde råd til at lave en så ekstravagant ordning, og man kan altså ikke bebrejde os, at vi ikke forudså, at der ville komme en sådan regering og en sådan arbejdsminister.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan forstå på det, at fru Charlotte Antonsen fra Venstre ikke ved noget om, hvordan sagerne stod til, da den nye regering kom til, men jeg kan også forstå, at det ikke var gået så grueligt galt, hvis den gamle regering var blevet siddende. Det tror jeg, for så var der jo ikke blevet lavet noget som helst for småbørnsfamilierne!

Jeg vil starte med at sige, at det er et problem, at der er ventetid på, at patienterne kan komme ind og få repareret de sygdomme, som de nu trænger til at få repareret. Det er klart nok, at det skal løses, og så vil jeg ellers vende tilbage til, hvordan jeg synes det skal løses. Men jeg kan ikke dy mig for at sige, at det er de borgerliges ansvar, at vi står i denne situation. Det tager en 3-4 år at uddanne en sygeplejerske, og denne regering har ikke siddet så lang tid, at den har kunnet nå at uddanne en eneste, og det er i meget høj grad Venstreamtsborgmestre, som ikke har sørget for, at det blev en realitet. Det kan de så have haft nogle grunde til, bl.a. at den tidligere regering jo nedskar amters og kommuners budgetter med op imod 40 mia. kr. i den periode dér.

[Lilli Gyldenkilde]

Ansvar for oprettelsen af uddannelsespladser var lagt ud til amterne. Det var helt deres ansvar, og så skar man samtidig ned på deres budgetter. Hvert amt sørger for sig selv, for man har ikke råd til andet, og man tager jo ikke højde for og planlægger ud fra, hvad der kan blive tale om af mangel i andre områder end sit eget amt. Med i billedet hører også, at de amtsbudgetterne gik ned, gik det meget ud over sygehuse, især over sygehjælperne, der i vid udstrækning blev viftet ud af systemet.

Hertil kommer, at de borgerlige partier arbejdede utrætteligt for privathospitaler, som også skulle have personale, uden at det overhovedet indgik i nogen planlægning i nogen amter, at der skulle bruges personale til disse private sygehuse. Man tog heller ikke højde for, at kommunerne skal bruge mange flere hjemmesygeplejersker, efter at ældre skal blive længst muligt i eget hjem, hvilket de fleste selvfølgelig også helst vil, men det har altså betydet, at man også har skullet bruge nogle flere hjemmesygeplejersker. Det foregår ude i kommunen, og det har amterne altså heller ikke haft inddraget. Jeg må sige, at det faktisk er den planløshed, som har fået lov at virke i en årrække, som er hovedårsagen til, at vi nu står i denne situation.

Når det er sagt, må jeg også sige, at det, vi står i, skal løses, og jeg bliver helt fortvivlet, når jeg hører, hvad de borgerlige ordførere og især fru Charlotte Antonsen siger. Tilsyneladende ved hun ikke, at der i efteråret blev nedsat en arbejdsgruppe, som netop i april skulle fremkomme med en oversigt, som kunne betyde, at man nu kunne prøve at lave en langsigtet planlægning for, hvilke grupper der skal være på hospitalerne, og hvordan uddannelseskapacitetskravet bliver i de kommende år. Den er jo for længst nedsat, og når jeg ved det, er det bl.a., fordi vi har været involveret i det, fordi vores medlem fra amtsbestyrelsen har arbejdet med det meget længe. Man kan ikke sige, at det er noget, der først kommer nu, fordi orlovsordningerne er blevet en succes. Det har sandelig været der længe, men jeg skal ikke afvise, at det er blevet lidt forstærket af dem.

Hvordan klarer vi så det? Det klarer vi ved, at når denne rapport nu er kommet, må vi inddrage uddannelseskapaciteten for sygeplejersker i en langsigtet planlægning, for uanset orlovsordninger mangler der uddannede syge-

plejersker, og jeg kan fortælle, at der er mindst 900 unge, som ikke kan forstå en pind af det hele, for de bliver nemlig afvist hvert andet år fra sygeplejerskeuddannelsen, og vi skal også bruge social- og sundhedsassistenterne på hospitalerne. Der må en forhandling til mellem Dansk Sygeplejeråd, amterne og finansministeren, som jeg nu heldigvis ser er dukket op, og det synes jeg er godt, for finansministeren skal jo i høj grad inddrages i det, da amterne formentlig ikke kan klare det, uden at der også tages hensyn til økonomien.

Det forslag, vi drøfter nu, lægger op til diskriminering, og det vil vi ikke være med til. Vi vil godt være med til at løse problemet, for der er et problem, men det kan ikke løses ved diskriminering. Det skal løses via forhandling parterne og nogle faggrupper imellem.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg må sige, at jeg ikke synes, at De Konservative skal have utak for, at de har fremsat dette forslag, for hvad er der sket i dag? Der er lige præcis sket det, som jeg også havde håbet, nemlig at vi i forbindelse med dette lovforslag har fået rørt ved nogle meget ømtålelige problemer.

Jeg må sige til arbejdsministeren – nu er hun selvfølgelig ivrigt optaget af at tale med sundhedsministeren – at jeg synes, regeringen skøjter hen over problemerne, for vi står helt korrekt med et problem. At man taler om at uddanne flere sygeplejersker, som fru Lilli Gyldenkilde gjorde, er da helt i orden, men vi ved, at det varer 3 år, inden de vil være kvalificerede sygeplejersker.

Derfor tror vi i Fremskridtspartiet, at denne sag måske må løses ved, at man på vore hospitaler – det er jo dér, problemerne er – tilrettelægger arbejdet på en lidt anden måde. Der er ingen, der siger, at alt det arbejde, som sygeplejersker laver, lige præcis er det, de *skal* lave. Det kunne godt være, at nogle af deres funktioner kunne overgå til de social- og sundhedsuddannede, sygehjælperne og så fremdeles, så jeg tror faktisk godt, at der kunne findes en løsning.

Det, der undrer mig, er, at hverken arbejdsministeren eller den socialdemokratiske ordfører kommenterer, at der i dag i Det Fri Aktuelt – så vidt jeg ved, er det Socialdemokratiets talerør eller noget i den retning – er en amtsborg-

[Poul Nødgaard]

mester, der har et stort stykke i avisen og ligesom råber om hjælp fra Folketinget til at få løst disse problemer. Hvad gør man? Man slænger sig bare tilbage i stolene, står og snakker eller sidder og slapper af; der kommer ingen reaktion dér på disse store fundamentale problemer.

Så kom der også et angreb på de private hospitaler. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har hørt det i de 3 år, jeg har været i Folketinget. Hold dog op med de angreb på de private hospitaler! Vi har fået private hospitaler, og de er kommet for at blive. Jeg synes, at de gør et stort stykke arbejde, og de kan være et vældig godt alternativ til det offentlige danske sygehusvæsen, som jeg synes er strålende. Man har også private skoler, og dem er der ikke ret mange der råber op om. Hvorfor kan man så ikke også have et par private hospitaler?

Til SF, der sagde, at der var total planløshed inden for hospitalsvæsenet, vil jeg sige, at det mener jeg er at skyde gråspurve med kanoner. Der er virkelig fin planlægning på mange af vores hospitaler, og jeg synes, det må være hårdt at høre på, at en ordfører fra et parti, der står regeringen så nær, faktisk mere eller mindre nedgør det store arbejde, der gøres på vore hospitaler.

Vi kan ikke direkte medvirke til forslaget. Jeg havde hellere set et forslag, som ikke byggede på de personalekategorier, der står heri, men at man i al almindelighed gik over til et system med, at det i hvert fald skulle varsles i lang tid, hvis man ville have orlov. Man kan ikke lige fra dag til dag sige til sin arbejdsleder, at man gerne vil på orlov fra næste fredag. Der er altså visse hensyn, der skal tages, og det mener jeg godt at man ved samtaler parterne imellem kan finde ud af, så jeg vil håbe og tro, at dette finder en løsning.

Vi kan i hvert fald ikke støtte et forslag, som tager nogle bestemte grupper ud og siger, at de ikke kan få orlov. Vi skal forhåbentlig i fred, ro og enighed finde en ordning, der gælder for hele det danske arbejdsmarked.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes, der er grund til indledningsvis at slå fast, at orlovsordningerne er forsøgsordninger. Vi har fra starten understreget, at vi her forsøger os med noget, som er vigtigt, men også nogle steder problematisk, og derfor er der

ikke noget mærkeligt i, at der opstår problemer, og problemer er der, men jeg er ikke sikker på, at det er centrale problemer, når man enkelte steder ser, at der opstår flaskehalse, for i hvert fald i relation til sygehusene har vi allerede meget længe kendt de flaskehalse, som vi nu har drøftet i et stykke tid under denne debat.

Men der er også andre problemer, f.eks. at ordningen er blevet så populær. Det er også et problem, at kommunerne i meget forskellig grad ønsker at bidrage til, at ordningerne bliver populære, hvilket både skaber forskellighed og selvfølgelig også et øget pres.

Når det er en forsøgsordning, må vi selvfølgelig samle alle de ting sammen og prøve at få et brugbart, varigt system ud af det, men man skal ikke prøve at sabotere et orlovssystem, som netop har vist sin rigtighed ved den meget store interesse, der har været for det, og derfor synes jeg, at debatten er grebet forkert an fra Venstres og De Konservatives side. Fra radikal side må vi naturligvis afvise forslaget, der ikke løser nogen af problemerne, og det er jo heller ikke det, der er meningen med det. Det drejer sig reelt om at prøve at sabotere nogle orlovsordninger, som set fra oppositionens side er blevet alt for populære.

Det, som man bør overveje i hvert fald på lang sigt, men måske også kunne overveje på kort sigt, er selvfølgelig at skabe en øget kapacitet i sygeplejerskesektoren. På lang sigt er det grundlæggende problem, at man ikke har gjort nok for det.

På kort sigt kunne man muligvis også finde andre veje til at løse problemet. Man rekrutterer i høj grad svenske sygeplejersker, og det hjælper noget på problemet, men man kunne måske også tænke på nogle af dem, der nu ufrivilligt ikke kan få lov til at beskæftige sig med deres fag, nemlig nogle af de jugoslaviske flygtninge, der måske også kunne bidrage her.

I hvert fald bør man gå utraditionelt frem og på den måde sikre, at det ikke er en fagkamp og et kunstigt nedbragt udbud af sygeplejersker, som får lov til at ødelægge den faktiske forsyning med sygehusydelse, som vi har brug for, og dermed også samtidig spolere nogle orlovsordninger, hvis det skulle gå så galt. Men så langt er vi overhovedet ikke i øjeblikket, og derfor kan vi fra radikal side afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Jørgen Estrup har tilsyneladende bevidst valgt ikke at lytte til, hvad der bliver sagt fra V og K; der er jo ikke tale om at sabotere orlovsordningerne, tværtimod ønsker Venstre og De Konservative faktisk også at fortsætte med disse orlovsordninger, som vi selv var med til at lave, da vi var i regering, men vi stillede bare krav om genbesættelse, så det ikke gik ud over sygehusene og skabte ventelister. Vi ønsker også, at der skal være en aftale mellem arbejdstager og arbejdsgiver bl.a. for at sikre, at små virksomheder ikke får kæmpeproblemer med, at en stor del af deres dygtige arbejdskraft forlader arbejdspladsen.

Så vi vil ikke sabotere ordningerne; vi vil faktisk sikre, at de kan fortsætte, og det er derfor, vi mener, at det er væsentligt allerede nu at tage en diskussion om det. Når tilsyneladende alle undtagen regeringen kan se, at der er et problem, er det vel bedre at forsøge at løse det i opsvinget, inden det sådan for alvor får sygehusene til at bryde sammen, end bare at skubbe det til side og håbe, at det løser sig selv; det tror vi ikke at det gør.

Vi er interesseret i at bevare orlovsordningerne og i, at man netop ikke saboterer opsvinget – for at bruge hr. Jørgen Estrups ord.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil godt stille fru Charlotte Antonsen et teoretisk spørgsmål. Selv om orlovsordningen bliver lavet om – det bliver ikke med min stemme, men lad os nu forestille os det – vil der jo fortsat være et problem, for dette er ikke nyt. Det er ikke kun på grund af orlovsordningerne, at vi står i denne situation, og jeg vil også lige sige, at så vidt jeg har hørt, har alle erkendt, at der er et problem, der skal løses.

Men mit spørgsmål til fru Charlotte Antonsen går ud på, at hvis vi teoretisk set skulle gøre det, som de borgerlige foreslår, hvordan skal vi så løse resten af problemet, og vil Venstre være med til at udvide uddannelseskapaleteten på sygeplejerskeområdet? Det er der brug for, idet flaskehalsen ellers bliver ved med at være der – orlovsordninger eller ej.

Hvad siger Venstre egentlig til det? Partiet ville ikke være med til det tidligere, så vi und-

gik at komme i denne situation, men vil det efterfølgende være med til det?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tager det da til efterretning, når fru Charlotte Antonsen siger, at det sandelig ikke er et forsøg på sabotage, men sådan ser det altså ud for os andre, for når man fremsætter et forslag, som umiddelbart vil føre til, at nogle grupper pludselig ikke får den ret, som i øvrigt gælder for andre, har man ændret en generel ordning til noget, som man måske kan få, hvis man ikke lige tilfældigvis var et sted, hvor arbejdet var særlig vigtigt, og så har man ikke længere en orlovsordning, som er brugbar, men derimod noget, som måske kan løse nogle af arbejdsmarkedets problemer nogle steder, hvor man i øvrigt vil tillade det.

Det er en fundamental ændring af systemet, og jeg tror nok, at de, som ikke får mulighed for orlov, vil føle det som sabotage.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Problemet med arbejdskraftmangel i sygehussektoren er blevet akut på grund af ventelisterne. Det er vi i hvert fald ikke i tvivl om i Venstre. Med hensyn til uddannelse af sygeplejersker vil vi altid være med til at diskutere, hvad behovet er, og hvis der er et stigende antal ældre, kunne man godt forestille sig, at det var et område, hvor der var behov for enten sygeplejersker eller de nye sundhedsassistenter. Vi er altid åbne over for at gå ind i saglige diskussioner om fremtiden, forudsat at vi så også får indflydelse på finansieringen.

Til hr. Jørgen Estrups spørgsmål vil jeg sige, at Venstre ønsker nogle generelle løsninger på orlovsproblematikken. Vi ønsker, at der skal være krav om genbesættelse, og at der skal være en aftale mellem parterne, for vi kan se, at det er et problem på bl.a. sygehusområdet, og hvis man ikke forsøger at løse det, mener vi faktisk, at det kan blive begyndelsen til enden på hele orlovsordningssystemet.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget; der er blevet sagt mange ting.

[Ole M. Nielsen]

Det er blevet lovlig meget udbredt i dette Ting at fremsætte populistiske forslag eller paradeforslag, som ministeren kaldte det.

Orlovsordningerne er en succes, og Kristeligt Folkeparti deltager gerne i æren for at være initiativtager til dem. Jeg mener, at man under sygehusdebatten i Tinget i sidste uge fik sat nogle ting på plads på en udmærket måde, så det er lidt hurtigt at tage det op igen.

Jeg synes, at vore pæne kolleger i Det Konservative Folkeparti burde være glade for, at orlovsordningernes succes har sat gang i debatten om de helt urimelige arbejdstids- og faggrænseregler, der eksisterer i vort sundhedssystem især med amterne som arbejdsgivere. Det er et meget lille antal sygeplejerskestillinger, der ikke kan besættes, og de kunne meget let besættes ved en omrokering, hvis man lod andre personalegrupper udføre nogle af de opgaver, de er kvalificerede til, og det er ikke så få. Endelig kommer der jo i løbet af de kommende måneder et par tusind nyuddannede med forskellige uddannelser inden for dette område af arbejdsmarkedet.

Vi tror, at det vil være muligt at indrette sig. Sandheden er, at sygeplejerskerne har skrabet nogle funktioner til sig, dengang der var mangel på sygeplejersker, og nu vil de ikke afgive dem, selv om de er for få. Jeg tror i øvrigt, at sygeplejerskerne har valgt at få nogle forkerte rettigheder i stedet for at få lidt mere i løn, og en af grundene til, at de er så motiverede for at tage orlov, er måske også, at det ikke koster dem så meget; men amterne har helt oplagt en række opgaver at løse som arbejdsgivere.

I øvrigt sker der kedelige fejl og forsumpelse på sygehusene og selvfølgelig også andre steder, selv om alle stillinger er besat, og af og til endda fordi enkelte personalegrupper eller enkelte ansatte er mere optaget af deres faglige rettigheder end af patienternes ve og vel.

Fru Charlotte Antonsen refererede til en hel række organisationer, der udtalte sig om frykten for flaskehalsproblemet. De udmærkede sig alle ved at være interesseorganisationer på området. Jeg kan referere hr. Claus Vastrup, som sikkert alle har set på forsiden af en af Berlingske Tidendes sektioner i dag, for at mene, at frykten er stærkt overdrevet. Sådan kan man jo vælge sig de kampfæller, som man nu synes man har brug for, og det er det, der sker i sådan en debat som den her.

Per Stig Møller (KF):

Hr. Ole M. Nielsen plejer at sige mange fornuftige ting i Folketinget, men i dag har han altså valgt at holde en fridag. Jeg synes simpelt hen, at indledningen var under det niveau, hr. Ole M. Nielsen normalt befinder sig på.

Han siger, at dette forslag er et paradeforslag og populisme, men må jeg ikke sige ganske alvorligt, at for den patient, der ikke kan blive behandlet eller får at vide, at der kommer til at gå 3 uger ekstra eller måske til lidt efter sommerferien, er det ikke et paradeforslag og ikke populisme. Jeg synes, det er ganske usmægtigt at bruge et sådant udtryk om et parti, der prøver at sige, at det selv har indført orlovsordningerne, men med et genbesættelseskrav, som nu er fjernet.

Vi vil ikke rejse en paradedebat om at få det genindsat generelt, for det ved enhver at vi ikke får, men vi har konstateret, at der på nogle områder er problemer. Derfor siger vi, at der må være en nødbremse før sommerferien, for alle siger, at det vil give problemer til sommerferien. En tillidsmand sagde allerede den 2. marts, at politikerne måtte påtage sig det ansvar at prioritere, idet de ikke både kan få nedbragt ventelisterne og samtidig indføre en lov om forældreorlov. Er det parade? Er det populisme at tage det alvorligt at være politiker og have pligt til at prioritere? Det synes jeg er for ringe, og det kan man ikke byde hinanden i Folketinget, når vi tager disse ting så alvorligt. Vi har indskrænket det til kun at omfatte de områder, Folketinget tidligere har udvalgt som så livsvigtige, at der ikke må strejkes. Folketinget har også forskelsbehandlet nogle arbejdsgrupper ved at sige, at på nogle områder er det livstruende, at man kan strejke.

Det var da ikke populisme, da Kristeligt Folkeparti stemte for det i 1987, og det var heller ikke en parade, da Kristeligt Folkeparti i 1987 stemte for, at Falckredderne ikke kunne strejke. Det var vel, fordi man tog det alvorligt og prioriterede det, at man kunne strejke, lave i forhold til det, at man kunne komme til skade. Det er det, vi har gjort, og så kan man jo synes, at det er godt eller dårligt; men det er ikke populisme.

Jeg mener, at mennesket er den eneste dyreart, der har evnen til at forudse og forebygge problemer – måske har jeg taget fejl – men der er altså mange, der har fortalt os, at der er pro-

[Per Stig Møller]

blemer her. Det er vores pligt at forudse dem, og når vi kan forudse dem, er det også vores pligt at forebygge dem.

Og det er netop det, der har været grundlaget for, at vi har indskrænket ændringen til disse områder, fordi de er de mest udsatte. Vi har selv indført orlovsordningerne, men med genbesættelse og indgåelse af aftaler. Vi håber selvfølgelig, at alle, der ønsker orlov, også kan få det. Vi håber, at man på hospitalerne og politistationerne, også de enmandsbetjente, bliver i stand til at tilrettelægge det, så der ikke bliver brug for denne lov. Naturligvis skal der ikke være tvivl om, at vi ønsker det, men vi er da nødt til at have en nødbremse, hvis man ikke kan lave den aftale, som arbejdsministeren ønsker man kan nå frem til. Lad os sige, at den ene part ikke vil indgå en aftale; så må der da være en nødbremse, så der ikke sker disse ulykker, som vi nu gennem flere måneder har fået at vide vil ske. Og hvem har ansvaret, hvis disse ulykker sker? Jo, det har dette Ting, som ikke har lyttet til advarslerne.

Vi håber som sagt, at denne lov ikke bliver nødvendig, at den ikke bliver taget i brug. Men vi er nødt til at sikre, at de, som har ansvaret for den tryghed for borgerne, som ligger i lovgivningen for hospitalerne, brandvæsenet og politiet, også har mulighed for at trække i nødbremsen, hvis det ikke kan lade sig gøre at lave en aftale.

Jeg har konstateret, at ministeren har sagt den 15. marts, at det kan godt være, man skal have nogle længere varslingsregler, og det betyder altså, at ministeren er åben over for at ændre loven. I loven står der 4 uger, og det vil sige, at det kræver en lovændring, og det synes jeg er udmærket.

Hr. Jørgen Estrup holdt en glimrende tale og sagde bl.a., at det er en forsøgsordning, og at vi må se på problemerne. Det er jeg enig i. Vi har givet vores bud på, hvordan man undgår, at der, mens forsøgsordningen kører, kommer problemer til august, som Folketinget ikke vil se i øjnene. Hvis det sker, skal der nok være rigtig mange, der samles omkring håndvasken, men det bliver håndvasken herinde og ikke på hospitalerne.

Jeg er meget ked af, at vi fik den afslutning fra Kristeligt Folkeparti, for jeg synes, den var uetisk og uærlig. Men der er ingen tvivl om, at vi fra Det Konservative Folkeparti ønsker at

udstyre de ansvarlige med en nødbremse, og vi håber naturligvis, som tilfældet er for alle nødbremser, at den ikke kommer i brug.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg siger tak for sangen.

Hvis situationen var, som hr. Per Stig Møller beskriver den, var det uetisk; men vi har efterhånden haft ventelister på hospitalerne i flere år, og hvorfor? På grund af elendig ledelse, elendig administrativ og politisk styring af hele sundhedssektoren, elendige samarbejdsforhold mellem de politisk ansvarlige, administrationen og faggrupperne og på grund af, at 57 faggrupper på hospitalerne ikke kan arbejde sammen, osv. osv. – men ikke på grund af manglende ressourcer. Og i denne situation vil der ikke være nogen som helst problemer med at skaffe folk, som kan hjælpe sygeplejerskerne – som vi muligvis har for få af – med at løse opgaverne. Der kan sagtens omorganiseres på sygehusene, så vi kan leve op til vores forpligtelser.

Det uetiske i denne sag er, at visse personalegrupper sætter deres faglige rettigheder over patienternes ve og vel, og det er Kristeligt Folkeparti bestemt meget imod. Og derfor er jeg meget glad for, at hele denne debat og hele situationen er med til at få sat fokus på de elendigheder, vores sundhedssystem har lidt under i mange år. Her har amterne og personalegrupperne, ikke mindst overlægerne, virkelig et ansvar for at gøre noget ved tingene, og det har noget med etik at gøre.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu skal jeg jo ikke gøre mig til kampdommer i denne kamp om, hvem der er mest populistisk her i salen, men jeg må da sige til hr. Per Stig Møller, at for mig lyder det, som om vi ikke har deltaget i samme debat i dag.

Der har været meldt klart ud – og det er nu ikke, fordi jeg hele tiden skal hægte mig på regeringen, jeg kritiserer den også tit og gerne og ofte og meget – men sagen er, at der er iværksat en undersøgelse af, hvordan vi klarer den situation, vi står i. Vi skriver i dag den 23. marts, og rapporten skal komme den 1. april.

[Lilli Gyldenkilde]

Der er tale om, at vi har erkendt, at der mangler uddannede sygeplejersker. Der er en erkendelse af, at social- og sundhedsassistenterne skal kunne få job på hospitalerne. Vi ved, at nogle af de unge social- og sundhedsassistenter ikke har arbejde i øjeblikket, og vi ved, at i løbet af maj og juni kommer der mindst 1.000 ud fra læreanstalterne – og her bruger jeg endda det samme tal som arbejdsministeren, for alene i tilgang har der i hvert fald været 2.000; det kan godt være, der er faldet nogle fra undervejs. Men det vil altså sige, at når man får snakket det igennem i systemet og gerne i den trepart, som består af Amtsrådsforeningen, de organiserede faggrupper og finansministeren, kan der findes en løsning, og så behøver vi herinde ikke lave diskriminationslove over for visse grupper.

Men det er, som hr. Per Stig Møller ikke har været med i debatten, siden han kan konkludere, at ingen vil løse det problem, vi står over for. Problemet er erkendt af alle partier, så her er vi enige; vi er bare uenige i, at det skyldes orlovsordningerne.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg er da glad for, at SF er enig i, vi har et problem, der skal løses. Jeg vil bare bede til, at det bliver løst inden sommerferien, for det er den, vi er blevet advaret om giver problemet. Vi vil meget gerne samarbejde med SF, og det er da ikke sikkert, at løsningen nødvendigvis skal være sådan, som vi foreslår; men der skal forslag på bordet. Jeg tror ikke, at den rapport, der kommer den 1. april, kan føre til lovgivning inden sommerferien, men nu ligger der et forslag på bordet fra os, og vi har også åbnet for forhandlinger i udvalget om ændringsforslag. For os har det været vigtigt, at vi får løst problemet, inden der sker ulykker.

Og så må jeg sige til hr. Ole M. Nielsen, at situationen er jo blevet forværret på grund af den manglende genbesættelse. Angående sundheds- og socialassistenterne ved Kristeligt Folkeparti godt, at det var i den borgerlige regeringsperiode, denne uddannelse blev fremmet, så vi har assistenterne på arbejdsmarkedet nu. Vi ønsker også at få dem ind i sygehussektoren, og derfor undrer det mig, hr. Ole M. Nielsen ikke ønskede at stemme for KVZ-dagsordenen forleden, hvor der blev talt om at

sikre, at kapaciteten i sygehussektoren udnyttes optimalt, bl.a. gennem en fleksibel arbejdstilrettelæggelse og opblødning af de stive faggrænser. Det var præcis, hvad der stod i den dagsorden.

Sundhedsstyrelsen har også udsendt en vejledning om disse menneskers arbejdsopgaver, så det kan vi ikke blive uenige om. Det vigtigste er – og her synes jeg at SF's holdning var både åben og fin – at man er indstillet på at finde en løsning, og det synes jeg vi alle sammen skal medvirke til. Det kan blive denne løsning, eller det kan blive en anden, men en løsning skal der findes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 204:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1993.

Af finansministeren (Lykketoft).
(Fremsat 3/3 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Kim Behnke (FP):**

Med almindelig risiko for at trætte finansministeren føler vi alligevel anledning til at give tillægsbevillingslovforslaget et par bemærkninger med på vejen.

Mange af de ting, der findes i årets tillægsbevillingslovforslag, skyldes tekniske ommøbleringer. De store ressortændringer i forbin-